

Reflektion 10 maj 2005

Tid och mått

Välkommen till denna sida som jag kallar reflektioner. Ett annat namn skulle kunna vara nätdagbok eller blogg. Det är ofta jag vill skriva kortare kommentarer kring skeenden i världen omkring; om så från press, TV eller omvärlden. Men även invärlden. Invärlden är det som händer mig i mitt personliga liv eller yrkesliv. Jag läser en hel del. Jag har många böcker på gång samtidigt. Mitt arbete stimulerar en bred nyfikenhet hos mig – eller också är det tvärtom att jag är en nyfiken person och därför arbetar jag med det jag gör. Nyfikenhet och lärandet får stort utrymme. När jag förmedlar grupplektioner brukar jag ibland använda mig av dessa reflektioner i valet av tema eller för att det vanligen passar in på det som händer och sker under lektionerna. Lektionerna speglar livet och lärandet. Nu utvidgar jag detta till min hemsida.

Temat på denna reflektion är tid & mått. Säkert blir det ett återkommande tema. Processerna jag arbetar med rör sig över många olika tider. De omspannar inte bara min egen tid utan även mina patienters & elevers tid. Något har hänt eller något händer inte. Ett trauma har inträffat. En förväntad läkning sker inte. Vi träffas under 50 - 60 minuter. Ofta samma tid varje dag under en period. Sedan ett uppehåll. Under lektionen sker något. I uppehållet mellan lektionerna sker något annat. En del möten går fort, andra långsamt. Processerna kräver en annan tidsräkning än den samhället utanför har. Många undrar hur fort det går. De är ovana av process som sådan eller resandet som jag ibland kallar det. För en del är det kanske första gången de gör det som vuxna, så nära en färdledare som jag kan tyckas vara. Och samtidigt måste jag förklara att egentligen gör de resan själva. De bestämmer mycket mer än vad de tror att de gör. I det ligger att ta sig ett ansvar och skapa en medvetenhet kring den fria viljan och hur de reser. Somats tid, människans tid hur ser den egentligen ut? Hur upplever vi den om vi verkligen känner efter?

På ett alldeles utsökt sätt har Maja Hagerman © 1996 beskrivit den i sin bok "Spåren av kungens män". Jag citerar med Majas goda minne hennes beskrivning av Sverige i skiftet mellan vikingatid och medeltid från kapitlet Om resandet – i tankarnas tid och rum:

"... De som reste genom vida ödemarker hade varken klockor eller kartor till sin hjälp, och de upplevde därför själva resandet annorlunda än vi. De tänkte sig inte färden vare sig i timmar eller i kilometer, eftersom de inte hade abstrakta mått på tid och rum. De visste inte ens att man kunde föreställa sig avståndet mellan två platser på annat sätt än som en resande som gjorde färden. En resas längd mättes i antalet dagar man var på väg. Ett avstånd mättes med de steg man tog eller hur många raster man måste göra på vägen.

För att beskriva en resas längd räknade man den i rast, bet eller pusthåll; alltså hur många gånger man fick stanna för att vila. Precis allt i denna värld mättes mot ens egen kropp och ens egna handlingar: fot, tum, hårsån, tvärhand eller aln (underarm från armbågen till fingertopparna). Människan var alltings mått. Inte ens tid och rum gick att föreställa sig utan henne. En tung och svårframkomlig väg var följaktligen mycket längre än en lätt och jämn, även om avståndet, enligt vårt sätt att se, var detsamma. Tid och rum gick heller inte att föreställa sig utan varandra, de hängde alltid ihop och mättes mot varandra. Människor kunde säga att de skulle stämma möte när solens strålar mötte berget i öster, och sade då kort och gott »vi ses i östbergastund«. Eller »Jag kommer när solen är skafthög«, det vill säga när solen stod strax ovanför ett spjut som stuckits i marken på en avtalad plats. Varje gård och varje trakt hade sina egna hållpunkter och ordvändningar för att beskriva olika tider på dagen beroende på hur sol och skugga rörde sig över omgivningens kullar, dalar och vikar. Tidpunkten och platsen som man kände igen den på kallades då för samma namn. Tidens gång uttrycktes alltså på olika sätt på olika platser...”

Jag är övertygad om att det Maja Hagerman beskriver fortfarande gäller. Jag möter detta varje dag fast uttryckt på ett annorlunda sätt. Något av det jag lär ut berör människans förmåga att förstå sig själva som sin egen måttstock och med sin egen tidräkning, som en tid vid sidan om den andra.

© Eva Laser 2005

www.feldenkraisskolan.org